

Nisam mogao služiti dvojici gospodara

Rodio sam se u Veneciji 22. ožujka 1917. godine. Kad mi je bilo deset godina poslali su me u rimokatoličko sjemenište u Piacenzi, gdje sam 22. listopada 1939. godine, nakon dvanaest godina školovanja, zaređen za svećenika. Dva mjeseca nakon toga poslao me moj nadređeni, kardinal R. Rossi, u Sjedinjene Države, u Chicago, za pomoćnog pastira nove talijanske Župe ljubljene Gospe od Cabrinija. Tako sam najprije četiri godine djelovao kao svećenik u Chicagu, a kasnije u New Yorku. Nikada nisam razmišljao o tome jesu li moje propovijedi i pouke u skladu s Biblijom. Moja jedina briga i jedina ambicija bilo je ugoditi papi.

Jedne nedjelje u veljači 1944. godine uključio sam radio i slučajno naišao na prijenos nekog protestantskog bogoslužja. Pastor je upravo propovijedao. Ustvari sam htio promijeniti postaju, jer mi nije bilo dopušteno slušati protestantske propovijedi, no zanimanje je bilo jače pa sam nastavio slušati.

Biblijski tekst koji sam čuo na radiju uzdrmao je moju cjelokupnu teologiju. Tema propovijedi bila je: *Vjeruj u Gospodina Isusa Krista i bit ćeš spašen* (Djela apostolska 16,31). Dakle, imati sigurnost spasenja uopće nije bio grijeh protiv Svetoga Duha.

Bog me usmjerio ispravno

Još se uvijek nisam bio obratio, ali me odmah ispunila sumnja u rimokatoličku religiju. Odjednom me više zanimalo ono što naučava Biblija, negoli ono što govore papine dogme i odredbe.

Svaki dan u crkvi bi dolazili ljudi i davali mi po pet i po trideset dolara, kako bih održao dvadesetminutni obred – misu popraćenu obećanjem da će putem nje njihovi pokojni članovi obitelji biti oslobođeni muka u čistilištu. Ali svaki put kada bih stajao pred oltarom i podigao oči prema velikom raspelu bilo mi je kao da me Krist koristi i daje mi na znanje: Time što im daješ lažna obećanja ti pokradaš te siromašne ljude koji teško zarađuju svoj kruh. To što naučavaš protivno je Božjoj riječi. Čovjek koji je povjerovao u Krista, nakon smrti ne odlazi ni u kakvo mjesto mučenja, jer je zapisano: *Blagoslovljeni su mrtvi koji od sada umiru u Gospodinu. "Jest," govori Duh, "neka otpočinu od svojih napora; i prate ih djela njihova"* (Otkrivenje 14,13). Žrtvu s Golgote više ne treba ponavljati, jer je ona dovršena i potpuna. Na križu je jedanput zauvijek obavljeno djelo otkupljenja i Bog ga je potvrdio time što je Krista podigao od mrtvih: *Jer jednim prinosom on je zauvijek usavršio one koji su posvećeni* (Hebrejima 10,14).

Iznenada me spopala i sljedeća misao: Ako li mi, svećenici, i papa, tobože imamo mogućnost i moć putem misa i davanja oprosta oslobađati duše iz čistilišta, zašto s time čekamo tako dugo dok nam se ne dade novac za to? Bi li netko tko može spasiti psa iz ognja to učinio tek nakon što od vlasnika psa dobije pet dolara?

Više nisam mogao gledati razapetoga Isusa nad oltarom. Kada god bih propovijedao da je papa Kristov zamjenik i Petrov nasljednik, nepogrešiva Stijena na kojoj je sagrađena Kristova crkva, uvijek iznova čuo bih opominjući glas: "Vidio si papu u Rimu – njegovu golemu raskošnu palaču, njegov vrt i ljude gdje mu ljube noge. Zar zaista vjeruješ da on predstavlja Krista? Isus Krist je bio došao služiti ljudima. On je svojim učenicima prao noge i nije imao gdje glavu nasloniti (Evanđelje po Mateju 8,20). Osim toga, promotri Krista na križu!"

"Zar zaista vjeruješ da je Bog svoju crkvu sagradio na jednom čovjeku? Biblija jasno govori da je Kristov zamjenik na Zemlji Sveti Duh, a ne neki čovjek (Ivanovo evanđelje 14,16.17.26). Budući da je sagrađena na čovjeku, Rimokatolička crkva nije Kristova crkva."

Božja Riječ je dovoljna

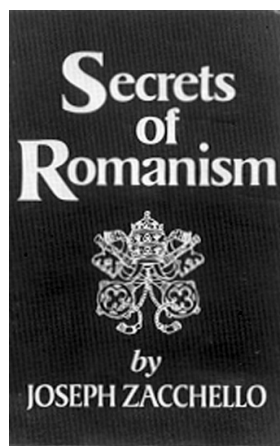
I dalje sam propovijedao da Biblija nije dovoljna za to da bude temeljem vjere i da, kako bismo je razumjeli, trebamo crkvenu Predaju i dogme. No iznova se u meni javljao glas: To što propovijedaš protivno je Bibliji. To što propovijedaš nema nikakva smisla. Ako kršćani trebaju papu kako bi razumjeli Bibliju, što im je, tada, potrebno da razumiju papu? Bog osuđuje crkvenu Predaju, jer svatko može razumjeti ono što treba znati u pogledu svojeg spasenja. Biblijska svjedočanstva *su zapisana da vjerujete da Isus jest Krist, Sin Božji, i da vjerujući imate život po njegovu imenu* (Ivanovo evanđelje 20,31).

Tko je prolio svoju krv?

Ljude sam učio neka za pomoć mole Mariju i svece, umjesto tome da se obrate izravno Kristu. No glas u meni pitao je: Pa tko je na križu ostvario tvoje spasenje? Tko je isplatio tvoj dug time što je prolio svoju krv? Je li to bila Marija, ili sveci – ili pak Isus Krist? I premda ti – jednako kao i mnogi drugi svećenici – ne vjeruješ u djelotvornost škapularâ, novenâ, krunica, kipova i svijeća, svejedno podnosiš sve to u svojoj crkvi. Tvrdiš da jednostavnim ljudima treba nešto jednostavno kako bi se mogli podsjećati na Boga. A znaš i to da su sve te jednostavne stvari dobar izvor prihoda. No Bog u svojoj kući ne želi imati trgovinu. Onaj tko vjeruje u Njega, treba mu se klanjati u Duhu i u istinu (Ivanovo evanđelje 4,24). Uništi te idolske slike i nauči ljude moliti, i to tako da zazivaju samo Boga.

Tko može oprostiti grijeh?

Osobito je mučna bila moja dvojba kada sam sjedio u ispovjedaonici. Dolazili bi mi ljudi te klečeći ispovijedali svoje grijeh. I što

bih ja učinio? Načinio bih na njima znak križa, prekrižio ih, i postupao kao da imam moć oprostiti njihove grijehе. Ja, grešan čovjek, zauzimaо sam Božje mjesto, svojataо Njegovo sudačko pravo – i slušao onaj prodoran glas gdje mi govori: “Oduzimaš Bogu Njegovu čast. Kada traže oprostenje svojih grijehа, grešnici se moraju obratiti Bogu, a ne tebi. Prekršili su Božji Zakon, stoga to trebaju priznati Njemu i samo Njega moliti za oprostenje. Nijedan čovjek ne može oprostiti grijehе – samo Isus to može i On to čini.”

Kako li je samo jasna poruka Biblije

Ona će roditi sina i ti ćeš ga nazvati imenom ISUS, jer će on spasiti svoj narod od grijehа njihovih (Evandjelje po Mateju 1,21).

I nema ni u kome drugom spasenja: jer nema pod nebom drugoga imena danog ljudima po kojemu se moramo spasiti (Djela apostolska 4,12).

Ako priznajemo svoje grijehе, vjeran je on i pravedan da nam oprost i naše grijehе i da nas očisti od svake nepravednosti (1. Ivanova poslanica 1,9).

Dječice moja, ovo vam pišem da ne grijеšite. A ako tko i sagriješ, zagovornika imamo kod Oca: Isusa Krista pravednika (1. Ivanova poslanica 2,1).

Jedan gospodar: Krist

Na posljétku više nisam mogao ostati u Rimokatoličkoj crkvi, jer nisam mogao služiti dvojici gospodara: papi i Kristu. Više nisam mogao zastupati dva proturječna vjerska nauka, rimokatoličku Predaju i Bibliju. Morao sam se odlučiti: papa ili Isus Krist, Predaja ili Biblija; i po Božjoj milosti odabrao sam Krista i Bibliju. Iste godine, 1944., napustio sam rimokatoličku svećeničku službu i rimokatoličku religiju. Od tada me Sveti Duh vodio u tome da rimokatolicima posvuda naviještam Evandjelje i potičem vjernike na to da i oni bez ikakvoga straha trebaju rimokatolicima svjedočiti o spaseњу u Kristu Isusu.

Rođen na sjeveru Italije, Giuseppe Zacchello nanovo se rodio u Sjedinjenim Državama Amerike. Nakon svojeg obraćenja postao je poznat kao pisac knjiga i autor članaka koji su objavljivani u časopisu “Converted Catholic” (Obraćeni katolik). Bio je uvjeren u to da katolike treba upoznati sa službenim naučavanjem njihove vlastite crkve. Tek kada su dobro upoznati s time, ti ljudi imaju snagu za to da napuste tu crkvu i nasljeđuju istinu Biblije.

Danas je brat Zacchello kod svojega Gospodina.